

KATONA NIKOLAS

Oz, a nagy varázsló

1. Fejezet

Kansas

Dorothy Gale egy szép napon kinn állt az istálló ajtaja előtt és telefonjával bíbelődött, amíg Em nénikéje fejte Gizi tehenet, hogy legyen mit eladniuk a helyi vásáron. A lány épp a Tinderen keresett magának egy jól megtermett férfit, akivel leélhetné az életét, hiszen mindig is magányos volt, és szeretett volna kitörni a falusi életből. Legnagyobb vágya az volt, hogy eljusson Komáromba, az álmok városába, hogy rúdtáncosnó lehessen a világ leghíresebb éjszakai klubjában, a Ciceróban.

Miközben nyomkodta telefonját, Toto, a csivavája, hangosan nyüszített, hogy a lány játsszon vele. A kis jószág okozta Dorothy egyetlen örömét a farmon, hiszen már gyermekkorától jó barátja volt, s nem utolsó sorban, a kutya mindig kiszagolta, ha valami jó pasis volt a közelben, de erre még nem volt precedens. Kivéve egyszer, amikor egy juhászlegény vetődött a szomszédba, de az első randi után kiderült, hogy a fiú transzvesztita, így Dorothy utolsó reményét is elvesztette, hogy megszabaduljon szűzi mivoltától.

Em néni nem bírta tovább, hogy Dorothy tétlenkedik és nem hasznos tagja a farmnak, ezért ráripakodott a lányra, hogy ha nem csinál semmit a ház körül, akkor elküldi egy katolikus leányiskolába. A fiatal lány ilyenkor azt kívánta, bárcsak valami csoda folytán elmenekülhetne a farmról, de nem éppen egy olyan helyre, ahol apácát nevelnének belőle. Bement a házba, hogy tojást süssön magának, s épp abban a pillanatban szűrődött ki a televízióból a hang:

– Magas fokú riasztás, hölgyeim és uraim. Nagyon erős és vad vihar halad át az ország egész részén. Kérem, zárkózzanak be, ahova csak tudnak, a pusztítás nagy erejű lesz!

Dorothy kikapcsolta a tévét, mert mindig is utálta ezt a nőt. Megnézte telefonján még egyszer a Tindert, hogy írt-e neki valaki, de száz kilométeres körzetben senki sem tartózkodott. Kiment Totóval a farm melletti kis erdőbe, hogy varázsgombát gyűjtsön estére a diszkóba, hogy valahogy ellegyen a sok vén trotty közelében. Út közben gondolatai össze-vissza szállingóztak, és egyre csak arra tudott gondolni, hogyan tudna elmenekülni erről a helyről.

Az erdő telis-tele volt szebbnél-szebb gombákkal. Nem is tudott közülük választani, mind annyira csábító volt. Végül felkapott egy lila színűt, leharapta a gomba kalapját, de semmi hatása nem volt. A lány

csalódottan baktatott vissza kis kutyusával a farmra, de az úton érezte, hogy a levegő egyre hidegebb és egyre nagyobb hullámokban taszigálja őt.

– Annak a hülye ringyónak igaza volt, talán otthon kellett volna maradnom.

A szél egyre jobban fúj, s Dorothy cselekvőképtelenné vált. A szél annyira erősen taszigálta őt, hogy az eBayról újonnan rendelt fehér csipkés bugyiját is lefújta a lányról és elrepítette a messziségbe. Nagyon sajnálta ezt a darabot, hiszen ezt a nagy alkalomra tartogatta, ha netán valaki bevinné őt a málnásba.

Még annyi ideje maradt a nagy szélvihar előtt, hogy bemeneküljön a hozzá legközelebb eső régi bordélyházba, ami már évek óta üresen állt. Összebújt kiskutyájával, és nagyon félt, hogy ezt a napot soha nem éli túl, de ekkor a szél ereje kiemelte az épületet a föld alól, s mielőtt Dorothy még egyet sikolthatott volna ijedtében, egy rozsdás vibrátor a fejének csapódott, s elájult.

2. Fejezet

Találkozás Glindával

Dorothy lassan kinyitotta szemét, a feje majd szétszakadt. Legutóbb akkor érezte ezt, amikor Em névivel kimentek a szüretre és sok eperpálinkát megittak, majd meztelenül ébredtek fel másnap a tyúkölban, de most érezte, hogy ez valami más. Toto elkezdte nyalogatni gazdája arcát, amitől a lány észhez tért. Felállt, majd kinyitotta az ajtót.

– Toto, asszem, már nem Kansasban vagyunk – mondta Dorothy, s elővette kis Fila táskáját, hogy ellenőrizze a telefonján a pontos GPS koordinátákat, hogy merre járhatnak. Telefonja a zuhanás következtében kis darabokra törött.

– Most mi a picsát csináljak? Ezt nem hiszem el! – mondta dühösen a lány, majd hirtelen elkezdte Totót követni, hátha az eb kiszagolja a hazavezető utat.

A kis csivava erőteljesen ugatni kezdett, mikor hirtelen a semmiből egy rózsaszínbe öltözött spiné jelent meg előtte. A lány pupillái kitágultak a döbbenettől, majd megtörlölte a szemeit, hátha az egész egy rossz álom, amibe belecsöppent.

– Glinda vagyok, kedvesem. Látom, eltévedtél.

– Ennyire bebasztam este, és ez most ez egy rossz vicc, vagy nagyon erős volt az a gomba, amit az erdőben ettem.

– Aranyom! Köszöntelek Kajalon. Néhány éve ez a falu tele volt vidám emberekkel, de a gonosz keleti varázsló, Lucius hatalmas átkot szórt a falura, s azóta mindenki gyermektestben raboskodik, és mindent eláraszt az örök sötétség. Ő egy nagyon kegyetlen ember. Aki a közelébe kerül, s nem engedelmeskedik neki, azonnal a kezébe nyomja az egyik könyvét és haláláig azt kell olvasnia. Ne hidd csupán, hogy ez egy puszta könyv! Az eladási listák alján szerepel, és tele van nyálás anekdotákkal. Oh kedvesem! Aki ezt egyszer a kezébe vette, még soha nem élte túl.

– Nah, ide figyelj, te rózsaszínbe öltözött haknis asszony! Mondd el azonnal, hogyan juthatok haza. Nekem ez az egész kínai. Milyen Lucius és milyen könyv? Mivan? Én csak haza szeretnék menni, elmenni a diszkóba, majd karriert csinálni Komáromban, hogy elismert rúdtáncosnő legyek.

– Az egyetlen hazavezető utat csak Oz tudja neked megmondani. Ő a legnagyobb varázsló e vidéken, s hozzá kizárólag csak a sárga, vagyis hát a kicsempézett úton tudsz eljutni, de nagyon vigyázz! Nagyon sok veszély leselkedik rád.

– Rendben van. Köszí szépen az útbaigazítást. Tessék egy ötös, amiért segítettél nekem. Gyerünk Toto, menjünk akkor a kicsempézett úton!

– Várj, kedvesem! Mielőtt elmész, még húzd fel ezt a piros cipellőt. Igaz, hogy leértékelve vettem a hétvégén, de varázsereje van. Nagy szükséged lesz rá.

– Végül is, megy a ruhámhoz – felelte Dorothy, majd mikor megköszönhette volna Glindának a segítségét, már nem látta ott.

Megfogta Totót, rálépett a kicsempézett útra, majd nekivágott az Oz-hoz vezető útnak.

(– Dorothy, egyébként most jönne az a rész, hogy el kéne énekelned a Túl a szivárványon című dalt, ha lennél olyan kedves! – szólt a narrátor.)

– Csendbe légy! Rúdtáncos leszek, nem énekes.

– Hát kisanyám, ha akarsz plussz gázsit, akkor csináld!

– Túl a szivárványon... – kezdte el Dorothy, majd vígan folytatta útját.

3. Fejezet

A perverz madárijesztő

Dorothy és Toto mendegélt a kicsempézett úton, majd hirtelen egy kukoricásban találták magukat. A lány hangos kiáltásokra lett figyelmes. Elkezdett szaladni, hátha találkozik valami épelméjű emberrel is, mert még mindig alig bírta feldolgozni a történeteket, amikor hirtelen meglátott egy madárijesztőt a kukoricás közepén. Innen érkezett a hang, ebben biztos volt, de a madárijesztő ott állt felakasztva egy karóra. A lány már-már azt képzelte, hogy még mindig nem ment ki a gomba hatása, de ekkor hirtelen megszólalt a madárijesztő:

– Szervusz. Benjámín vagyok, a madárijesztő. Hány éves vagy?

– Hát, én már elmúltam 18 éves is. Miért kérded?

A madárijesztő komoran nézett a lányra, majd csalódottság ült ki az arcára.

– Nincs fiatalabb testvéred vagy nem hoztál magaddal?

– Kezdesz nekem egyre furább lenni. Dorothy vagyok Kansasból. Ez itt a kutyám, Toto, és haza szeretnék jutni. Nem tudod véletlenül, merre van Oz Birodalma? Valami pink öltözetű nőcske azt mondta, hogy haladjak a kicsempézett úton, és akkor odaérek.

– Ha segítesz leszállni te luvnya, és magaddal viszel, hogy kérhessek Oztól én is egy fiatal csajt, akkor segítek neked.

– Mit mondtál nekem? A nénikéd a luvnya. Ne merészelj így beszélni velem!

–Jól van, fogd be a pofád. Haza akarsz menni vagy nem?

Dorothy ezzel segített lemászni a madárijesztőnek a karóról, s tovább faggatta őt.

A szalmával kibélelt emberke elárulta, hogy régen egy fiatal festő volt, karrierje csúcspontján. Nagyon jó barátságban volt egy bizonyos Lajossal, aki írói babérokra tört, ám barátságuk fénypontján találkoztak a gonosz Lucius-szal. Sokat vitatkoztak, ezért a gonosz varázsló őt madárijesztővé, Lajost pedig rókává változtatta, aki folyton menekül mindenki elől külseje miatt.

A lány nagyon megsajnálta a madárijesztőt és segíteni akart rajta. Úgy döntött, hogy vele tarthat az úton. A másik indok meg ugye az volt, hogy nem ismerte a környéket és jó lett volna neki egy idegenvezető.

– Kansas egyébként szép város? Még sosem voltam ott.

– Nem különb Kajalnál – felelte a lány kissé honvágyat érezve.

Egész eddig arra vágyott, hogy elmehessen otthonról. Most ahogy itt van, mindent megadna azért, hogy hazamehessen.

– Fogd a kosarad, te luvnya, és induljunk. Lassan lemegy a nap, este itt nagyon veszélyes.

– Mondtam már, hogy ne hívj így.

– Jól van, luvnya, sok a beszéd. Induljunk, hátha találunk valami fiatal és zsenge kislányt az úton.

– Hogy te mekkora egy beteg állat vagy! Elénekeljük a szívárványos dalt?

– Akár még azt is, csak menjél már more! – csitítgatta a madárijesztő a fiatal lányt.

A nap már éppen lenyugvóban volt. Egymást karöltve mentek a kicsempézett úton és dalolták a *Szívárványon túl* című dalt.

4. Fejezet

Az escort bádogember

Dorothy kutyusával és a madárijesztővel karöltve folytatták útjukat a kicsempézett úton, amíg lassan be nem esteledett. Úgy döntöttek, hogy megállnak a legközelebbi városban, Galántán. A város nagyon komor és ijesztő volt. Egy élő lelket sem lehetett látni az utcákon, s mindenütt használt gumiabroncsok és különböző fémek heverték a járdák szélén.

A lány sátor hiányában azt javasolta a madárijesztőnek, hogy pár szalmát szedjen ki jól kibélelt testéből, hogy éjszakára tudjanak tüzet csinálni, s nem utolsósorban szeretett volna valami puhán aludni. Toto vadul elkezdett megugatni egy nagyobb darab bádoghalmot, amiből hangok szűrődtek ki. Dorothy megkérte a madárijesztőt, hogy nézze meg, mi lehet az, de emberünk, akarom mondani, szalmaemberünk lovagiasan előrelökte a lányt, hogy mérje fel a terepet.

– Nem hiszem el, hogy annyi lovagiaság sem maradt benned, hogy előremenj és szétnézz! Bezzeg Kansasban akármelyik férfi megtette volna ezt értem.

– Fogd már fel, hogy nem Kansasban vagy, te luvnya! Ha megkérhetlek, ne forgasd így rám a szemeid, mert kiesnek a helyükről.

– Mondhatom, nagyon kedves vagy. Majd megfogok egy gyufát, aztán úgy felégetem a szalmával kibélelt seggedet, hogy megnézheted magad.

– Jóvan! Inkább nézd meg, Toto mit talált.

A lány közelebb lépett a hatalmas bádoghalomhoz, aminek emberformája volt. Óvatosan megérintette, majd a bádogból halk nyögések érkeztek. A madárijesztő talált egy olajoskannát, s felvetette, hogy talán be kéne olajozniuk a tereményt. Dorothy megfogta ösztönösen a kannát, és elkezdte nyomogatni a bádog heréjére. Hirtelen a petyhüdt falosz úgy megkeményedett, mint az acél. A lány szája tátva maradt a meglepődöttségtől, majd a madárijesztő kikapta a kannát a kezéből és szépen minden részt bekent olajjal. A teremény végül kinyitotta a száját, s megszólalt:

– Hála néktek, hogy felszabadítottatok engem. Már vagy húsz éve belepte a rozsda a testemet.

– Mi a franc? Ez él? – kérdezte a lány meglepődötten.

– Már hogy a fenébe ne élne? Figyelj, angyalom! Natúr francia húszas, előjátékok tízes, de ha valami izgalmasabbra vágysz, akkor ajánlom a közös levezetést, ezen felül...

– Ilyen nincs! Az egyik pedofil, a másik kurva, mi jöhet még?

– Kérem szépen, nem kurva, hanem escort. Régen egy szép fiatalember voltam, aki stricként kezdte, majd ő is előbb-utóbb kipróbálta az éjszakai szakmát, de végül megöregedett. Egy napon egy gonosz varázsló, név szerint, Lucius átvette az irányítást a

város felett, mert féltékeny volt rám, és a faluban kiirtott minden embert a könyvével együtt. Egyedül csak engem hagyott meg élve, de bádogtestbe zárt.

– Oh, te szegény, de ez akkor sem mentség arra, hogy ki akartál velem kezdeni. Tudd meg, én nem olyan lány vagyok.

– Persze! Azért hitted út közben egy fára, hogy valami néger pasi, és már azon nyomban ugrottál is volna rá – szólt közbe a madárijesztő.

– Csendbe légy! – ripakodott rá Dorothy. Mi Oz Birodalmába tartunk. Ha van kedved, akkor velünk jöhetsz, hátha neked is tudna valamit intézni a hatalmas Oz. Lennének újból kuncsaftjaid és nem kéne egyedül tengetned napjaidat.

– Benne vagyok.

Azzal karon fogták egymást, ügyet sem vetve arra, hogy már letáboroztak, és folytatták útjukat a kicsempézett úton.

– Te luvnya! És a szivárványos dal?

– Az meg mi? – kérdezte a bádogember.

– Mindjárt megmutatom.

– Kellett nekem kérdezniem... – bánta meg kijelentését a madárijesztő, de már késő volt.

5. Fejezet

Lucius, a gonosz varázsló

Miközben hőseink folytatták útjukat a kicsempézett úton, addig a nem messzi kastélyban Lucius, a gonosz varázsló felmérte a terepet varázsgömbjével. Pupillái hirtelen kitágultak, amikor meglátta a lányt, és azt a gondolta, hogy ez a lány csak rosszat hozhat rá. Volt egy csatlósa, Bimbadóra, aki elég borzalmas kinézetű, ám annál naivabb kis szárnyas majom volt. A gonosz varázsló vele végeztette el mindig a piszkos munkát, hogy neki írásra szánt kezei meg ne sértődjenek.

– Bimbadóra, ki ez a lány? Láttad már errefelé?

– Ha én azt tudnám, drága szerelmem, de sajnos fogalmam sincs. Ahelyett, hogy ilyenekkel foglalkozol, inkább nem írsz rólam egy ódát?

– Már írtam vagy százat a szerelmünkről, de egy sem volt elég méltó ahhoz, hogy kifejezze teljes imádatomat irántad. Mielőbb el kell pusztítanunk a lányt, hogy csak ketten lehessünk a föld kerekén. Ezért is pusztítottam el az embereket, hogy szerelmünk örök és megismételhetetlen legyen. Valaha nagyra tartottak engem, de aztán jött az az átkozott róka, aki felnyitotta mentoraim szemét, hogy én csak egy sablonos kis nyálas író vagyok. Pedig mindig is elképzeltem, hogy az írásaim magukért beszélnek, vagy nem?

– Tudod jól, akármit is írsz a papírra, én már attól elalélok...

– Hát, ez is volt a célom. Mármint ezt csak tudatosan lehet csinálni, másképp nem. És most, oh ez a fiatal kislány. Belerondít mindenbe. Szívem bugyrát betölti egy sötét rapszódia, így hasztalan az írás. Akármennyire is tűnnek ma szépnek a felhők az égen, a lánynak pusztulnia kell!

– Egyetértek drága egyetlenem. Tudod, ha te nem lennél, én sem lennék e világon. Azt, hogy most foghatom azt a kezet, mely ontja magából a dicső himnuszokat irántam, egyszerűen nem érdemlem meg, hogy a szemedbe nézhessek.

– Mindig is elgondolkodtam ezen. A pusztta jelenlétemmel annyi mindent jobbá tudok tenni. Folyton-folyvást adom ki a jobbnál jobb könyveket, melyeket neked ajánlok,

de mit ér e lét, ha senki nem olvassa? És most eljött ez a lány, aki szét akarja ugrasztani idillikus szerelmünket ebben a virágzó létben. Ezt nem hagyhatom! Gyémántsívem darabokra törne, s te abba belehalnál.

– Elég a szavakból, Lucius! Szemeim könnybe lábadnak, ha szomorúnak látlak. Mi tévők legyünk, hogy megvédjük sziporkázó kapcsolatunkat az elkövetkező bajtól?

– Először a róka, most meg ez. Mily sorscsapás sújtott reám? Drágám, terjeszd ki a szerelem szárnyát, vedd fel legbujább maszkjaid egyikét, s szállj el a messzeségbe, oh drága angyal. Amint meglátod a lányt, csapj le rá, majd hozd el nekem. Vedd úgy, mint szerelmünk zálogát.

Bimbadóra kieresztette szárnyait és vadul nekiiramodott a lány felkeresésének.

6. Fejezet

A menekülő róka

Hőseink folytatták útjukat a kicsempézett úton, de már alig bírtak menni, legfőképpen Dorothy. Hiányzott neki nagyon a farmi élet. Gondolataiban ott lebegett kedves nénikéje, akit nem nagyon bírt kora ellenére, mert frigidnek és konzervatívnak tartotta, ám tudta, hogy fiatalkorában nagy pasifaló volt az öreglány. Megkérte barátait, hogy álljanak meg egy kis pihenőre, mert már nem voltak messze Oz Birodalmától.

– Bárcsak már otthon lehetnék! Nagyon hiányzik a nénikém, a kis farm, az állatok, a Tinder és egyszerűen minden.

– Ha gondolod, pihenésképpen levezethetjük a feszültséget egy közös fürdőzéssel – szólt tágra nyílt mosollyal a bádogember.

– Hogy neked állandóan csak azon jár az eszed! Igaz, nincs rajtam bugyi, mert a forgósél lefújta rólam, de neked nem adom oda magam.

– Hagyd a luvnyát, van neki elég baja. Nem kell, hogy te is rátegyél még egy lapáttal.

– Köszönöm, madárijesztő – szólt hozzá hálásan a lány.

– De ha gondolod, és tényleg nem vagy nagykorú, akkor velem is eltöltheted kellemesen az időt.

– Hogy a fene enne meg bennetek, ti szexista állatok. Hol a feminizmus? Hol az egyenjogúság? Hol a szabad akarat?

A veszekedés közepette hirtelen nesz hallatszott a bokorból és egy róka bújt elő. Ránézett a két fura szeretre, majd a lányra és megszólalt:

– Ugye nincs itt Lucius?

– Rókám, te még élsz? – nézett rá kérdő tekintettel a madárijesztő.

– Ó az, akiről meséltél? – kérdezte Dorothy.

– Ördög és pokol! Menekülök egész életemben, nehogy rám találjanak, s te kifecseged mindenkinek a történetünket, Benjámín?

– Ez csupán egy kilégzés utáni kis halk zöreje volt, semmi egyéb.

A róka ismét próbált megfutamodni a többiek elől, de Dorothy elkapta hosszú vörös farkát és nem tudott semerre se menni.

– Nah, ide figyelj. Megállsz itt és most! Nem fogsz többé megfutamodni semmi elől! Megértted? Én Dorothy vagyok Kansasból és már a faszom ki van az egészszel. Varázslók, bádogemberek, menekülő rókák meg mi egyéb. Mondd, ugye te nem vagy szexuálisan defektes?

– Az igazat megvallva nem. Az én egyetlen szerelemem a papír és a toll. Mindig is író szerettem volna lenni, de a gonosz Lucius átkot bocsátott rám, mert jobbnak talált magánál. Szégyellem a testem és ezért menekülök egész életemben. Volt egy nagy szerelmem, Hajnal, aki megszerettette velem az írást, de ő már nincs többé. A gonosz Lucius elolvastatta vele a könyvét, de nem élte túl.

– Miért félünk az örültektől? – kérdezte a bádogember. Elvégre, minden ember a maga módján örült, csak meg kell találni a gyengepontját és elpusztítani őt.

A róka éktelen sírásba kezdett. Könnyei hullottak a földre szüntelenül.

– Mi a baj rókám? – kérdezte aggódva a lány.

– Semmi, csak Hajnal könyvének is ez volt a címe. Ha rá gondolkodok, akkor a sírás kerülget.

A semmiből megjelent egy szőke kisfiú, kezében egy rózsával, s odalépett a rókához.

– Leszel a barátom? Megszelídíthetek?

– Nah, takarodj innen kis herceg! Ez az én mesém. Keress magadnak más állatot, szelídítsd meg a jó édes anyádat. Ezzel megfogta a gyereket, s akkorát rúgott bele, hogy az visszarepült a B 612-es bolygóra a rózsájával együtt.

– Még hogy megszelídíteni, kis taknyos. Adok én neked olyat, hogy attól fogsz koldulni.

– Jó volt luvnya, csak így tovább – szólt elismerően a madárijesztő.

– Velünk tartasz Oz Birodalmába? Talán neked is tudna segíteni, hogy bátorságot kapj, és híres író váljon belőled. Az egyetlen kikötésem, hogy az út során nem szabad megfutamodnod.

– Rendben van. Vesztenivalóm úgy sincsen.

Mielőtt még útra kelhettek volna a kicsempézett úton, és el kezdték volna énekelni a dalocskát, megjelent előttük Bimbadóra.

– Lucius küldött érted Dorothy. El kell, hogy vigyelek hozzá, mert bajt hozol a szerelmünkre. El kell törölnünk a föld színéről téged. Tiszta szívemből sajnálom.

– Oh, mamám. Na még csak ez hiányzott az én kis életemből! Fiúk, kérek, segítetek!

A róka időközben elmenekült, a madárijesztő tömködté magába vissza a szalmát, a bádogember ismét berozsdásodott, Toto pedig az ijedtségtől bebújt a lány táskájába.

– Igazi gentlemanek.

Bimbadóra felkapta a lányt, és már nagyon messze jártak útban Lucius kastélya felé.

7. Fejezet

Harc Luciusszal

Bimbadóra percek alatt ott termett a kastélynál. Dorothy nagyon feszült volt és kétségbeesett, hogy már soha sem térhet haza szeretett farmjára, de még meg volt benne a remény halovány sugara. Lucius a lány láttán felnevetett, majd végigmérte. Valamilyen szinten bejött neki a fiatal hús, de mindenáron azon volt, hogy elpusztítsa őt.

– Te lennél az a híres nevezetes Dorothy Kansasból?

– Én hát, és már elegendem van! Ez a nap egy rémálom. Mondd, mit akarsz tőlem?

– Mily szavak jönnek ki tűzpiros ajkaidon? Hát nem félsz a végzettől, hogy lecsap rád?

– Nah, menj az anyádba! Azt se tudom, hogy kerültem ide. Én csak rúdtáncosnő akartam lenni, mikor jött a forgósél és elrepített erre az istenverte helyre.

– Micsoda beszéd ez kérem! Nagyon jól tudom, hogy azért vagy itt, hogy véget vess bimbózó szerelmünknek eme napsugárral és az uralmad alá hajts minket örökre!

– Szarom én le az uralmadat, én csak haza akarok menni Totóval együtt Kansasba.

– Hogy merészeled?! Hallod ezt kedvesem? Füleimnek e szavak sértőek, kétségkívül ez a fiatal teremtes abban sem biztos, hogy ki vagyok.

– De igen! Egy beképzelt, ostoba varázsló, akinek valószínűleg kisebbségi komplexusa van, és irigykedik másokra, amiért jobbak nála és, ezért átokkal sújtotta az egész térseget, de tudd meg, én ezt nem fogom hagyni.

– Mindjárt összeesek. Tiszta lelkem bánatra kárhoztatod! Bimbadóra, hozd a könyvet!

– Jaj, hagyjad már a fenébe. Kinek van ilyenkor kedve olvasni? Igazán adhatnál egy korty vizet, kiszáradtam az úton.

– Rendben. Teljesítem az utolsó kérésedet, mielőtt eltávoznál az élők sorából. Bimbadóra, hozz vizet a lánynak!

Bimbadórának kétszer sem kellett mondani, máris ott termett egy pohár hús limonádéval. A fiatal lány megfogta a poharat és tartalmát rázúdította a varázslóra, mert úgy tudta, hogy ez a varázslók és boszorkányok gyengepontja, de nem történt semmi. Lucius csurom vizes volt és ott állt megszeppenve.

– A fenébe. Azt hittem, ezzel vége az egésznek és mehetek haza Kansasba.

– Ez nem az a mese kislány, ez nem az.

– Narrátor, baszki segíts már!

(– Kedves Dorothy, ezzel én sem számoltam, mert az eredeti tervek szerint Luciusnak meg kellett volna ettől halnia. Használd az eszedet, úgy megmenekülhetsz. Bocsi, de most egy találkozóm lesz egy szerkesztővel. Nagyon sok sikert!)

– Hát cseszd meg!

Bimbadóra ekkor belépett az ajtón, s Lucius könyvének egyik selyemfonalával lekötözte a lányt.

– Nah, ez biztos tetszene a bádogembernek – zsörtölődött magában a lány.

– És most hozd a könyvet, egyetlenem!

A szárnyas majom letette Dorothy elé a könyvet, kinyitotta, majd ráripakodott a lányra, hogy kezdje el olvasni. Fejjel lefelé volt a könyv, de a lány belekezdett. Egész viccesnek találta így a szavak értelmetlenségét. Hirtelen Lucius erős fájdalmat érzett és elkezdett olvadni, mint egy hóember. A lány látta, hogy ez hatásos és tovább folytatta az olvasást.

– Nem hiszem el, hogy ily hamar vége önzetlen életemnek! Utolsó szavaim valának hozzád: Létem ha végleg lemerült, ki imád tücsök-hegedűt, lángot ki lehel deres ágra, ki feszül föl a szivárványra?

Lucius utolsó leheletével még magával rántotta Bimbadórát, és eltűntek a semmibe. Dorothy fellélegzett, hogy a gonosz varázsló meghalt és ezzel megszűnt minden átok. A nap kintről felragyogott, eltűnt végre az örök sötétség. A tájat virágok borították be és madárfütty hallatszott. Hirtelen nagy zajt hallott a lány. Léptek nyomát vélte felfedezni, de szerencséjére barátai voltak azok.

– Dorothy, te még élsz? – kérdezte a róka.

– Igen. Megszűnt az átok és nem kell többé senkinek sem félnie. Egyébként hol a frászban jártatok? Nem kellett volna megmenteni engem?

– De igen, csak útközben megéheztünk és beugrottunk a helyi mekibe. Üres hassal elég nehéz harcolni – szólott a bádogember.

– Hogy az a franc! Hát mégis mit képzeltetek magatokról? Engem elrabolnak, ti meg elmentek zabálni? Hát milyen férfiak vagytok ti?

– Jóvan luvnya, ügyes vagy. Úgy is tudtuk, hogy el fogod őt pusztítani, nem kell így rinyálni – ripakodott rá a madárijesztő.

– Hát az eszem megáll. Még egy ilyen bandát! Nah, most már húzzunk a franbca Ozhoz, mert minél előbb haza szeretnék menni.

A lány karon fogta barátait és kis csivavájával együtt folytatták útjukat a kicsempézett úton Oz Birodalma felé. Most nem énekeltek a dalocskát. Dorothynak már nem volt kedve az egészhez és vállalta a gázsí levonását. Végül elértek egy hatalmas zöld épülethez, mely kastélyhoz hasonlított. A lány szíve megtelt örömmel, hogy végre hazamehet.

8. Fejezet

A hatalmas Oz

A kastély bejáratánál egy hatalmas kopogtató állt. Dorothy izgatottan megfogta, majd bekopogtatott, de senki sem nyitott ajtót, ezért úgy döntött, hogy mindenképpen belép a kastélyba. A hely telis-tele volt antik dolgokkal. Mindenütt szanaszét hevertek különböző törött varázspálcák, de a legérdekesebb mégis egy nagy varázsgömb volt. Hőseink közelebb léptek hozzá, hogy jobban szemügyre vegyék, végül a róka megszólalt:

– Tudtam, hogy nem kellett volna idejönnünk. Ez az egész história Ozról meg mindenről csak kitaláció.

– Jaj, te csak meg se szólalj! Az egész életed csak menekülés. Bátorságot jöttél elvégre kérni a nagy varázslótól, nem? – szólta neki a bádogember.

– Ki szólított engem? – jött a kérdés a gömbből.

Barátaink megszeppentek, hogy sehol sem látnak élő emberi lényt, és egy varázsgömb beszél hozzájuk. Dorothy erőt vett magán, majd válaszolt:

– Nagyságos varázsló. Én vagyok Dorothy Kansasból. Kérlek, segíts nekünk.

– Ja, hogy te Dorothy. Hallottam róla, hogy legyőzted a gonosz Luciust. Országunk hálával tartozik neked dicső tetedért.

– Jaj, te luvnya, térj a lényegre! – szólt határozottan a madárijesztő.

– Fogd be a pofád, erőszakkal nem megyünk semmire, ugye bádogember?

– Hmm, nekem az a kedvencem.

– Édes jó istenem. Kikkel vagyok én körülvéve?

– Szólj, lányom, mit szeretnétek a nagy Oztól? – kérdezte a nagy varázsló.

Mielőtt a lány szóra nyithatta volna a száját, a többiek félrelökték őt, s egyesével rohamozták meg Ozt. Először a bádogember kezdte.

– Nagyságos Oz. Én régen valaha szép ifjú voltam, akinek mindene az escortkodás volt. Kérlek szépen, segíts nekem, hogy újból a szakmámban lehessenek. A testem nem is számít, de a kuncsaftok nagyon.

– Kívánságod számomra parancs. Holnaptól kapsz a város szélén egy gyönyörű kis lebujt, ahol fogadhatod vendégeidet, és békében élheted életed hátralevő részét.

– Köszönöm szépen. Ez volt minden vágyam. Te róka, el ne menekülj! Te mit szeretnél kérni?

– Én szeretném visszakapni a bátorságomat, hogy újból írhassek, ill. szerelmemet, Hajnalt, akit a gonosz Lucius elpusztított.

– Róka komám, ugye tudod, hogy csak egyet lehet kérni? Nem vagyok én aranyhal – szólta dühösen Oz.

– Ebben az esetben lemondok Hajnalról, és a bátorságomat kérném vissza.

Abban a pillanatban, ahogy ezt a félénk róka kimondta, hirtelen megszállta a bátorság. Igaz, emberformáját nem kapta vissza, de így is nagyon boldog volt.

– Ha már ennyit segítettél Dorothynak, megajándékozlak még azzal, hogy megteszlek a városi könyvtár írnokává. Telítsd be a könyvtárat remek és nagyszerű írásaiddal.

– A nagy durungosat segített legyőzni Luciust – vágott közbe Dorothy. Az egészet mind egyedül én csináltam.

– Várj a sorodra, aranyom! És te mit szeretnél madárijesztő?

– Én a fél életemet azon a rohadt kampon töltöttem egyedül...

– Amíg egy nap meg nem érkeztem és segítettem neked – vágott közbe Dorothy.

– Fogd be a szád, luvnya! Most én vagyok soron. Hol is tartottam? Ja, igen. Szeretnék egy tíz vagy nyolc év körüli fiatal párt magam mellé, hogy ne érezzem magam egyedül.

– Teljesítem a kívánságod, derék madárijesztő. Holnap, amint felkelsz, egy szép fiatal lány fog melletted feküdni.

– Hát a pofám leszakad! – kelt ki magából a fiatal lány. És velem mi lesz?

– Nos, az a helyzet, hogy ma már bezárt a bazár. Nagyon szépen köszönjük a segítségedet, és tényleg hálásak vagyunk, de nem tudok neked segíteni. Egyrészt azt se tudom, merre van Kansas, másrészt már elfáradtam.

Ezzel kihunyta a varázsgömb és elpárolgott a semmibe. Dorothy éktelen haragra gerjedt, s dühében elkezdett sírni. Az utolsó reménye is szertefoszlott, hogy hazajusson. Toto megsajnálva gazdáját, odabújt a lány mellé és elkezdte nyalogatni az arcát. Dorothy egyre jobban sírt, és bármit megadott volna, ha még egyszer láthatná Em nénikéjét.

9. Fejezet

Glinda visszatér

A három jó barát is nagyon megsajnálta a lányt, bármennyire is nem kedvelték furcsa stílusa miatt az elején, de mindenképpen akartak rajta segíteni. Mindegyikük felajánlotta, hogy új életet kezdhet itt Oz Birodalmában, de a lány csak az otthonára vágyott. Hirtelen a semmiből megjelent egy rózsaszín buborék, melyből Glinda jött ki. Dorothy nagyon megörült neki, mert titkon remélte, hogy talán még ő tud neki segíteni.

– Glinda, kérlek segíts nekem! Itt ragadtam és nem tudok hazajutni. Mi tévő legyek?

– Kedvesem, hát én azt sajnós nem tudom, de mi ez a piros leértékelt cipő rajtad?

– Hát nem emlékszel? Te adtad még nekem az út elején, mert úgy hitted, hogy segíteni fog – hüppögött a lány.

– Jaj, tényleg! Hogy én milyen feledékeny vagyok! Ez egy varázscipellő. Bármikor haza tudtál volna vele menni. Bocsáss meg, csak az én koromban az ember már nem emlékszik minden apró kis részletre.

– Hogy mit mertél mondani, te pink spiné? Bármikor haza tudtam volna vele menni? Tudod, mit leszenvedtem én, mire eljutottam ideig? Megismerkedtem ezzel a három hadd ne mondjam minek nevezhető egyénnel, megöltem egy gonosz varázslót, és legyalogoltam vagy ötven kilométert! – fakadt ki a lány.

– De azért kényelmes volt a cipő, nem?

Dorothy ezt már nem bírta tovább. Odament a boszorkányhoz, megfogta a haját, és elkezdte tépni őt. Rúgta, ahol csak tudta, a többiek alig bírták leszedni róla. A boszorkány hatalmasakat kiáltott, nem tudott semmit tenni a lány ereje ellen. Jó húsz perces dulakodás után Dorothy eleresztette őt, majd belökte az árokba eme szavakkal:

– Meg ne lássalak többet itt, te riherongy!

Toto megszagolta a lány piros cipellőit, amire Dorothy felkapta a fejét.

- Tényleg, a cipő.
- Szerintem, ha összekoppintod háromszor és Kansasra gondolsz, akkor otthon leszel
- szólt a bádogember.
  - Nem rossz ötlet. Ki is próbálom, de előtte szeretnék elbúcsúzni tőletek.
- Először a bádogemberhez fordult:
  - Az elején furának tartottalak, de aztán megszerettek. Kívánom, hogy nagyon sok örömteli pillanatod legyen az emberekkel, még ha ez egy lebujban is fog létrejönni.
- Megölelte, majd a rókához fordult:
  - Nagyon sajnálom, ami Hajnallal történt, de halála nem volt értelmetlen. Hiszem, hogy nagyon jó író leszel, és a te könyveidet fogja olvasni mindenki a vidéken. Légy olyan határozott, amilyen most vagy, és soha nem lesz gondod.
- Utoljára hagyta a madárijesztőt:
  - Veled találkoztam utam során először. Igaz, hogy a stílusod kissé szokatlan, meg hát te a fiatalabb lányokat kedveled, de téged szerettelek meg a legjobban. Nagyon fogsz nekem hiányozni. Ígérem, soha nem felejtetek el.
- Dorothy megragadta a madárijesztőt, s megcsókolta. A többiek tátott szájjal bámulták őket, de mindig is sejtették, hogy van valami közöttük.
  - Nah, jóvan luvnya, most már hazamehetsz.
- Dorothy még utoljára ránézett a barátaira. Ölébe fogta Totót, háromszor összekoppantotta cipője sarkait, és ezt ismételte:
  - Mindenütt jó, de a legjobb otthon.

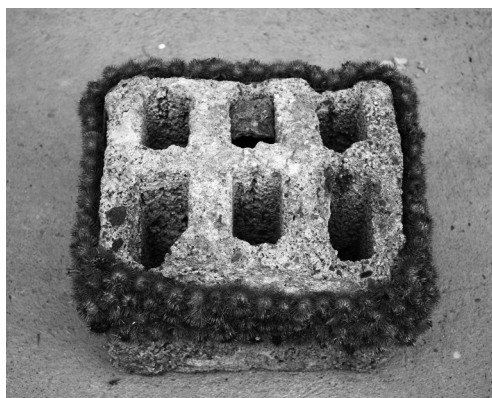
10. Fejezet

Újra otthon

- Dorothy, kérlek ébredj fel – szólongatta őt Em néni.
  - A lány kinyitotta szemeit, majd hirtelen megőrült, amikor meglátta Em nénit és maga körül a farmot.
  - Jaj, kislányom úgy aggódtunk miattad. Elájulva találtunk az erdőben. Azt hittem, sosem látlak többé.
  - Em néni, el sem hiszem, hogy újból láthatlak. Képzeld el, voltam Oz Birodalmában és legyőztem egy gonosz varázslót meg találkoztam egy madárijesztővel és...
  - Kicsikém, te drogozol? – kerekedtek ki az idős nő pupillái.
- Dorothy ekkor megértette, hogy hiába is magyarázná el neki, sosem hinnél el. Felkelt és megölelte őt.
  - Em néni, én annyira szeretlek téged, és soha többet nem fogok elmenni itthonról. Rájöttem, hogy akárhol is vagyok, a farmtól szebb hely nincs.
- Könnyek szöktek az idős nő szemébe és megölelte őt.

Aznap este a lány korán lefeküdt, és másra sem tudott gondolni csak a barátaira. Eszébe jutottak az együtt átélt kalandok, a bádogember poénjai, a róka féltékenysége és a szeretett madárijesztő mosolya. Nyugodtan hajtotta álmra a fejét, és reménykedett abban, hogy egyszer még visszatérhet Oz Birodalmába, de most boldog volt, hogy otthon lehet a kis farmon szeretett nénikéjével.

Vége

Visszafoglalás (I,II) - objektok,
Nyáradszereda, 2016